Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35457
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

centũ ¶ Nonne inquit aliqñ cogno
scent et intelligent omẽs qui hec et
illa operant᷑ quõꝛ deus dissipat os
sa eoꝛ qui sibi ipsis et non deo pla
cere contempnunt. Quid ẽni per
ossa omẽꝫ illoꝛ ṽtutẽꝫ et fortitu(di)ne
intelligam(us), hec aũt maxĩa ex
parte dissipata sunt et tandem om
nino dissipabunt᷑. Per hos aũt nõ
solũ iudeos ꝫ tyrannos qꝫ intellig(er)e
debem(us). Omẽs ẽni isti et iniq(ui)tateꝫ
pariteꝛ operant᷑ et plebem dei devo
rant sicut escam panis. De talib(us)
naqꝫ dicit᷑ qui comederũt iacob et lo
cum eius desolaũint. Per quod in
niñcũ apertissĩe significat᷑ cũ q(ua)nta
auiditate sanctos dei hoĩes isti ma
liciosi interfecerũt. Sꝫ euanuerũt in
cogitacionib(us) suis et dicentes se es
se sapientes stulti facti sunt, q(ui) mu
tauerũt ymaginẽ incorruptibilis ho
minis uolucrũ et serpentũ. Unde et
subdit᷑: Illic trepidaũint timore ubi
non erat timoꝛ. Neqꝫ ẽni hec talia
timenda erant, quia ipsi sua mali
cia excecati qui deũ timebant et ue
nerabant. Iudei qꝫ illuc trepidaue
rũt timore ubi non erat timoꝛ qui
nisi xp̃m interficerent, et locũ et gen
tem se amittere timebant dicen
tes: Si dimittim(us) eũ sic, uenient
romani et tollent locũ nr̃m et gen
tem. Confusi sunt quõꝛ deus spre
uit eos. Et merito quidem spre
uit eos deus et in eoꝛ locũ gentes
elegit, quõꝛ et ipsi spreuerũt deũ
dicentes: non habem(us) regem nisi ce
sarem. Et nolum(us) hũc regnaꝛe sup
nos, et xp̃o dñõ latroneꝫ pretulerũt.
Quis dabit ex syon salutaꝛe ysr̃l
dũ auerteret dñs captiuitateꝫ pleb(is)
sue. ¶ Legitur in p(ro)phãꝛ libris quia
de syon ueniet qui auferret et aũ
teret captiuitateꝫ iacob. Ipse aũt est
saluatoꝛ nr̃ qui in medio terre i. in ci
uitate ih(e)r(usa)l(e)m saluteꝫ operatus est. Qui oẽs
qꝫ suos fideles de dyaboli captiuitate
liberauit. Frustra igit᷑ iudei aliũ ex
pectant qui eos de captiuitate eripi
at. Exultauit iacob et letabitur
ysr̃l. ¶ In hoc inquit et non in alio ex
ultabit iacob. ille uꝫ q(ui) malignos sp(irit)us
et vicia supplantat. Et letabit᷑ ysr̃l,
q(ua)n facie ad faciẽ deũ uidebit. Cum
ẽni idem sit iacob et ysr̃l, sedm̃ aliud
tñ iacob et sedm̃ aliud dicit᷑ ysrahel.
Et iacob q(ui)deꝫ dꝛ in hac uita, ysr̃l uõ
dicit᷑ in alia vita, quia in hac vita
supplantatoꝛ est, in alia vero deũ vide
bit. Sic iohẽs ap(osto)lũs ait: Karissimi
filij dei sum(us) et nondũ apparuit q(ui)
erimus. Scim(us) quia cũ apparuerit
silẽs ei(us) erim(us) quia videbim(us) eum
sicuti est.

In finem in carminibus intellc(tu)s
dauid cũ uenissꝫ typhei et dixis
sent ad saul Nonne dauid abscon
ditus est apud nos. Ubicuqꝫ dauid
intellectũ suũ ponit non ad l(itte)r(a)m
ꝫ sp(irit)ualẽ intelligenda esse ostendit.
Cuius ẽni hec ad l(itte)r(a)m intellig(er)e non
poterat que in hoc tytulo narrant᷑.
Sꝫ aliteꝛ ip(s)e et aliteꝛ alij hoc intel
ligebant. Naqꝫ simplex hic narrat᷑
hystoria quod ziphei qui germinantes
int(er)pretant᷑ uenisse dicunt᷑ ad
saul quaten(us) ei traderent dauid.
Per zipheos itaqꝫ iudeos intelligant᷑
qui diuiciaꝛ et filioꝛ germine
habundabant et isti quideꝫ sunt
qui cũ principib(us) saluatoreꝫ nr̃m
ad morteꝫ tradiderunt.

Deus in noĩe tuo saluũ
me fac et in ṽtute tua
libera me. ¶ Deus in
quit in noĩe tuo i. per
inuocacionẽ noĩs tui sal
uũ me fac. Inuocauit ẽni filius patreꝫ.